

УКРАЇНКА В УСЬОМУ СВІТІ ВЖЕ АСОЦІЮЄТЬСЯ НЕ З НАЦІОНАЛЬНІСТЮ, А З ПРОФЕСІЄЮ

Вона лишає собі 50 євро на місяць для прожиття, а решту відсилає додому. Обмежує себе у всьому, ніколи не буває в музеях, не читає книжок, не подорожує. Ніколи не ходить до кафе чи ресторану. Довкола неї такі самі жінки, які вважають, що живуть ради дітей.

Ні, вона не збиралась сидіти в Італії 20 років, думала попрацює рік-два і повернеться. А потім ще рік, ще... Спершу вона приїжджала додому на Різдво чи Великдень, потім не приїхала навіть на похорон матері й весілля доньки, аби не втрачати грошей чи навіть роботи. Врешті здоров'я підупало, їй захотілось вернутися, вона повернулася, але треба ж онуків вивчити. І виявляється, що в особняку, який вибудували за її гроші, не знайшлося для неї кутка. Донька і зять не працюють. Донька «працює» мамою, а зять не може собі знайти роботу з гідною зарплатою. Він не хоче гнути спину за копійки.

Коли вона приїжджає, діти налітають як сарана, чубляться між собою за пачку макаронів, забирають гроші, й щезають і вона знову мусить їхати така сама гола й боса, якою виїхала колись з України. Пенсії в неї нема, бо вона не платить податків у тій Італії, це надто великі гроші.

Чоловік спився (знайшов собі іншу). Сім'я розпалася давно, але жінка знає, що доки в неї шелестять євро в потаємному сховку на тілі, за них можна купити любов дітей та онуків, штучну, ясна річ, імітацію любові. І вона почуває себе берегинєю, від якої залежить існування родини. «Голос» а як же я?» вона заганяє в найтемніший куток підсвідомості. Вона виконує священний материнський обов'язок, хоча насправді прирікає своїх дітей на вічне утриманство, вони пожирають її життєві соки й енергію як глисти. І помруть від голоду, якщо вона перестав-

не їх годувати. І що скажуть люди? Це її турбує найбільше. Уявні «люди» – це сусіди й колеги-доробкевичі.

Вона могла б на чужині розправити крила, піти на якісь курси, піднятися у соціальному ліфті, але двадцять років робить одну й ту саму роботу – прибирає, доглядає, миє посуд. Бо курси – це дорого, а у неї тільки 50 євро на місяць. Кожна зайва витрата викликає в неї правдиві муки – вона «погана» мама. Вона тут розкошує, а в Україні війна. Ні, вона не приїхала відразу ж після 24 лютого, щоб бути з родиною, але розповідає телефоном як плаче і переживає, і просить втікати. Але донька не хоче руйнувати свою родину, і залишати чоловіка. Та й росла вона як у теплиці все життя, під опікою, нічого не вміє і боїться життєвих труднощів. Вона не хоче, щоб її діти росли без батька, а їй довелося тинятися по чужих кутках. А мама живе в комірці, її працедавці будуть проти приїзду родини. Вони й так ошелешені, як можна утримувати на зарплатню доглядальниці 30-40 літніх дітей з сім'ями і зовсім не дбати про себе. Ви для них залишитесь чужорідним тілом не тому, що витрачаєте на себе не більше 50 євро в місяць, а тому що не цінуєте свого життя, а отже, не здатні цінувати життя інших.

І не треба в мене кидати камінням за образу заробітчаною. Я змалювала лише класичний образ. Українка в усьому світі вже асоціюється не з на-

ціональністю, а з професією. Є винятки, але типова картинка одна – довге перебування в чужій країні висушує серце, тобто деформує особистість. Колись у наших психологів та філософів дійдуть руки до цього феномену. А все починалось з бажання – доробитися. Бійтеся своїх бажань. Коли вони суперечать вашій сутності, то їх здійснює диявол, хоч вимолюєте їх у Бога. А Україна, куди ви боїтеся повертатися, така, якою зробили її ваші батьки й ви за ті двадцять чи більше років. Своїми інвестиціями в ремонт, особняки, авто, дорогі весілля, фальшиві дипломи, хабарі ви помножили заздрість, лінивство, безпорадність в суспільстві й так вдареному совком на всю голову. Зміни – не манна, з неба не падають.

Проблема соціального сирітства вже вийшла на загальнодержавний рівень, і вона буде загострюватись, бо до неї додалась війна з нестачею робочої сили. І платять тут не магнічними євро та доларами, а гривнями. А після війни нас чекає економічна криза, якій не зарадять ні «мама дасть», ні «тютка передала», бо криза охопить увесь світ, і заробітчани будуть небажані. Це якщо війна не вихлюпнеться за межі України, а обмежиться тільки її руйнуванням.

Галина ПАГУТЯК,
українська письменниця

Еспресо.TV

